

Frank Aaen (EL):

Jeg vil uden nogen form for drilske bemærkninger sige tak til ministeren for hendes åbenhed over for at diskutere de problemer, der er i de her lovforslag. Jeg vil også sige mange tak for tilsagnet om den høring, som nogle af os har efterlyst i efterhånden mange år, så det ser vi frem til.

Når jeg takker den ene vej, så er det jo også pænt, hvis jeg lige svarer lidt den anden vej og siger: Hvad er så vores svar på nogle af de spørgsmål ministeren rejser til os? Og jeg synes, det er helt relevant at spørge: Hvordan sikrer man, at en ledelse for en finansiel koncern oppe i holdingselskabet i princippet ved det samme som Finanstilsynet? For det er jo oplagt, ellers kan en ledelse til enhver tid sige: Det vidste vi ikke, og skyde ansvaret fra sig, og det er jeg heller ikke indstillet på.

Selvfølge lig bekymrer også den problemstilling os i Enhedslisten, men det kan ikke få mig til at sige, at det derfor er o.k., at kundeoplysninger kan flyde rundt i koncernerne. For det, der er brug for for også i en koncernledelse at kunne vurdere, om man nu er på den rette side i en risikovurdering, er jo ikke oplysninger om Hansen og Pedersen og Jensen; det er jo spørgsmål om: Er der mange kunder i det pågældende datterselskab, der har tvivlsomme skatteprojekter? Er der mange kunder, der har meget risikable lån? Er der mange erhvervskunder, der har virksomhed inden for en branche, der er i generel krise? Er der mange kunder, der har ekstremt store boliglån? Altså generelle vurderinger af risikoprofilen i hvert enkelt datterselskab, som man så selvfølgelig skal kunne lægge sammen oppe i toppen. Der behøver man altså ikke, at det er adgangen, der åbnes op for med de her lovforslag.

Det er jo i virkeligheden kun nødvendigt at kende kundens navn på tværs, når vi har at gøre med meget store virksomheder, som selvfølgelig kan give en særlig risikovurdering, bare fordi det er en stor virksomhed. Men det er jo ikke noget problem at sørge for, at der er kendskab til store kunder, der går på tværs i en koncern. Stadig væk behøver man ikke at kunne åbne for alle mulige kundeoplysninger. Og derfor vil jeg sige, at det kan klares på anden måde. Det er den ene kommentar.

Den anden kommentar er, at når det så bliver et særligt stort problem, er det selvfølgelig, fordi det er knyttet sammen med muligheden for at give samtykke, idet vi ved, at det er noget, der

gives mere eller mindre automatisk, og i nogle tilfælde jo kan gives som en betingelse for overhovedet at kunne få et kundeforhold i et givet pengeinstitut eller i en finansiel koncern. Det er jo dér, det allerstørste problem dukker op, og derfor er det et yderst relevant spørgsmål at stille – og det er så muligt, at det er til justitsministeren, og det må vi så overveje: Hvorfor skal det være muligt i den her slags tilfælde at kunne give samtykke?

Inden for den finansielle sektor er der generelt nogle tavshedsbestemmelser af hensyn til brugerne, som er så ekstreme, at vi andre må protestere, og derfor kan vi da bare sige, at samme tavshedsbestemmelser, som i øvrigt gælder, også bør gælde, for så vidt angår den enkelte kundes vilkår i forhold til andre selskaber inden for samme koncern.

Så jeg mener, vi bør afskaffe muligheden for at kunne give samtykke om, at personfølsomme oplysninger kan gå på tværs.

Så vil jeg lige til sidst sige om retskendelser, at dér brugte økonomiministeren det argument, at det belaster retssystemet, men det er ikke et argument, vi køber, for så må der bare ansættes nogle flere dommere. Nej, problemet er, at dommeren ikke vil have en chance for at kunne give en kendelse, for enten skal dommeren bare give et gummistempel til Finanstilsynet, hver gang man kommer og siger: Vi vil gerne kigge . . . bummelum, og det har ikke noget med retssikkerhed at gøre, eller også må vi opgive at føre tilsyn. For den viden, man i givet fald skulle have for at kunne overbevise en dommer om, at her er det rimeligt at komme og kigge, har man ikke, før man har været der og set efter.

Og derfor er vi nødt til at acceptere, hvis vi ønsker et tilsyn med finansielle virksomheder, at det kan ske uden retskendelse, og så må vi jo på anden måde give folk den retsgaranti, der er brug for. Jeg sagde det i virkeligheden vendt mod ministeren, fordi jeg synes, ministerens svar på det spørgsmål ikke var helt fyldestgørende.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at glæde mig over, at det her ikke går nær så galt, som jeg havde regnet med. Jeg havde frygtet, at der var et flertal for disse lovforslag, når regeringen fremsatte dem, for de lignede noget, som jeg må indrømme at jeg troede Venstre og De Konservative kunne acceptere, og så kan vi andre jo ikke gøre så meget, men så galt er det ikke gået.